

PERQUE ÉS EL NOSTRE

Queia la tarda. El sol ponent, vestit de porpra, tenyia d'or el nostre Campanar, i aquells vellets, que tornaven del seu passeig quotidià, alçaven les blanques testes per a contemplar-lo, i els seus llavis tremolos semblaven, talment, que li resessin devotament la seva horació.

—Mireu-se'l, que és hermós, el nostre Campanar, digué el més vellet de tots. Apar que la seva pedra es transformi en orcom si el sol, al despedir-se, volgués deixar-nos grat record de la seva visita.

—Què tindrà el Campanar per a que l'estimem tant?, digué un altre.

—Perque és el nostre, replicà el primer, i afegí:

Hom s'estima lo seu: per çò nosaltres estimem el Campanar, i, com el poeta, creiem que

«com ell cap més se'n sap»

amb la mateixa convicció que creiem que la nostra mare era la més santa i la més bona, perque era la nostra.

Quin és el «ganxet» que en sa infantesa no s'ha despertat espaordit despres d'haver vist en somnis el Campanar enrunat? Quin és que no recorda amb emoció la primera vegada que pujà per aquella escala de caragol que sembla que mai s'acaba? Quí és que no recorda amb goig la visió esplèndida de nostre camp lluminós, emmarcat, per Orient, per la faixa blava del Mediterrà i, per Ponent, per la cortina moradencia de les muntanyes properes, que

apareixen als seus ulls en arribar a dalt, despres de la llarga ascensió per la fosca escala? Quí, que no hagi esperat anhelant, com si assistís a la eclosió d'un misteri, veure la pesada maça aixecar-se poc a poc, magestuosament, per a caure amb força sobre la campana de les hores i sentit, tremolós en tot son ésser la forta vibració de aquell ço que va allunyant-se com si volgués arribar a tots els indrets que des d'allí es dominen? A qui no li batega d'alegria el cor al sentir el repic de la campana dels gegants, retornant-lo, amorosa, als dies felços de la passada infantesa?

Ell és per a nosaltres un símbol; no veiem en éll la coronació d'un temple destinat a una religió que pot no professar-se; no ens sugereix la seva contemplació la idea d'un Déu en quin pot no creure-s'hi. Es el poble que ens ha vist nèixer, és la materialització de la seva ànima, de la seva voluntat, del seu caràcter; senzill, fort, altiu, enlairant-se fins a les regions de l'ideal, emprò sens deixar de posar els peus ben plans a terra.

Com si volgués simbolitzar la virilitat de la nostra raça, s'aixeca ben dret i potent al bell mig del nostre poble. Vet-aquí perque l'estimem tant, al Campanar. Perque és nostre, perque és el nostre poble, perque som nosaltres mateixos.

Tots assentiren a lo dit i fits sos ulls en el Campanar, restàren silenciosos, com si volguessin guardar l'encís d'aquelles paraules fervoroses que acabaven d'escoltar del seu company.

—Jo, digué un altre, que fins allavors havia restat silenciós, tinc per sobre de tot lo dit, altres motius per a estimar-lo i l'estimo per çò més que vosaltres. I com responent a la pregunta que amb la mirada li dirigiren els seus companys, afegí reposadament, amb paraula que velava l'emoció.

—Jo l'estimo perque, per mitjà d'ell, vareig aconseguir la meva felicitat. Fa d'això molts anys, molts. Me trobava en la flor de la joventut i estava perdudament enamorat de la que després fou la meva santa esposa, però ella no feia cas de mi. Desconeixia el tresor de tendreses que jo duia en el meu cor i la temptava el tresor de diners que tenia en la seva caixa un altre que la pretenia... Fou la nit de Sant Joan. Els dos rivals ens trobarem junts al màs on era la nostra estimada i mig seriosament, mig en broma, digué que per a obtenir son cor era precis guanyarse 'l i que seria de aquell que demostrés més valor per a alcançar-lo.

I, tot bromejant, es varen proposar valenties i més valenties que no devien realitzar-se, però jo posant-me serio, vareig dirli: Tu Lluisa, ho ets tot per a mi; digues que he de fer per a demostrar-te que soc el més mereixedor del teu amor i ho faré; per dura que sigui l'empresa la realitzaré; per alt que posis el premi, aniré a conseguir-lo. Per posar-lo ben alt, digué rient la Lluisa, tindria de posar-lo a la punta del

Campanar, que es lo més alt. Doncs allí aniré a cercar-lo, vaig dir jo.

Aquell any, per la festa major, es preparaven grans festas, i s'havia de posar la bandera al Campanar. Jo vaig oferir-me per a colocar-la graciosament, essent acceptada la meva oferta. Arribà el mati del dia de Sant Pere, i vaig cumplir lo promés: Vaig posar la bandera en lo més alt del Campanar. Cóm me batejava el cor al pujar-hi! Però no de por, que no en tenia, sinó d'alegría, de goig immens. A cada esgraó que pujava, fortament arrapat amb les mans, mes prop me veia de la Lluisa, i a l'arribar al cim, al deixar posada la bandera, vaig abraçar-m'hi i vaig fer-li un petò, com si fos an ella que la tingués en mos braços.

Jo creia que la Lluisa des de casa seva, era testimoni de la meva proesa. Després vaig saber que mentre jo pujava al Campanar pel seu amor, ella resava devotament davant d'un Sant Antoni perque 'm guardés de pendre mal...

La Lluisa fou ma esposa i va fer-me feliç. Veieu si tinc motius per estimar-lo el campanar, al nostre campanar.

I els vellets, emocionats per aquella història, no pronunciaren ni un mot i silenciosament retornaren del seu quotidià passeig, cap al poble, mentre el sol s'anava amagant darrera les muntanyes i com si tingués recança de deixar el nostre camp, besava amorosament la cúpula del Campanar que talment semblava d'or.

PERE A. SAVÉ.

